

Arrest

nr. 126 146 van 24 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 augustus 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 24 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en geboren in India. U zou in India zijn opgegroeid in de Hunsu Tibetan settlement in India. Tot de leeftijd van ongeveer 17 jaar zou u in Hunsu onderwijs hebben gevolgd aan een school van de Tibetaanse overheid in ballingschap. U zou geen beroep hebben uitgeoefend. In 1998 huwde u met uw echtgenoot Thubten Thargay, een Tibetaan die sinds 1962 in India woont. Hij zou eerder met uw zus, die intussen is overleden, gehuwd zijn geweest. Ze zou een zoon hebben achtergelaten die ondertussen meerderjarig is en bij uw gezin inwoont. Met uw echtgenoot zou u zelf twee kinderen hebben. Uw echtgenoot zou na zijn vlucht uit Tibet van de Indische overheid in de Hunsu Tibetan Settlement een stuk landbouwgrond hebben gekregen. Naast cultivering van deze grond zou hij in winterperiodes op straat kledij verkopen. U zou hem bij dit laatste hebben geholpen. U zou omwille van twee redenen beslist hebben India te verlaten en naar België te reizen om er asiel aan te vragen. Vooreerst zou uw echtgenoot niet voldoende verdienen om in jullie levensonderhoud te voorzien. Vervolgens vreest u in de toekomst bij verdere studies van uw kinderen de studiekosten niet te kunnen betalen. Tibetanen zouden bij inschrijving aan een Indische onderwijsinstelling voor hoger onderwijs in tegenstelling tot Indische studenten het volledige studiegeld moeten betalen. Gezien er geen Tibetaanse universiteiten en hogescholen zijn, zouden er voor uw kinderen geen andere mogelijkheden zijn dan verdere studies te volgen aan een Indische onderwijsinstelling voor hoger onderwijs. Op 18 augustus 2013 zou u aan de Indische grensautoriteiten uw RC (Registration Certificate) hebben moeten afgeven opdat u India zou kunnen verlaten. Met behulp van een smokkelaar zou u in het bezit van uw IC (Identity Certificate of Yellow book) en een visum voor Frankrijk een transitvlucht naar Doha in Qatar hebben genomen. Vervolgens zou u naar Frankrijk zijn gevlogen en verder per trein naar België zijn doorgereisd waar u op 19 augustus 2013 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw 'green book', een schoolattest, een woonverklaringsattest van de CTA, een geboorteakte van u en uw twee kinderen en uw huwelijksakte (CGVS, p. 2).

B. Motivering

Na het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 18 augustus 2013. U zou er in de Hunsu Tibetan Settlement hebben gewoond. Tot de leeftijd van ongeveer 17 jaar zou u in deze settlement onderwijs hebben gevolgd aan een school van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Na uw huwelijk in 1998 zou u met uw echtgenoot en kinderen in deze settlement zijn blijven wonen. U zou van de inkomsten uit de landbouwgrond van uw echtgenoot en verkoop van kledij hebben geleefd, waar u ook bij hielp (CGVS, p. 1-4).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS, p. 2).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India verklaarde u in India geen rechten te hebben. Zo zou uw gezinsinkomen afhankelijk zijn van de oogst uit het stuk landbouwgrond van uw echtgenoot en zouden uw kinderen vanwege hun Tibetaanse afkomst bij verdere studies in tegenstelling tot Indische studenten het volledige studiegeld moeten betalen. U vreest hierdoor in de toekomst financieel niet te kunnen overleven in India (CGVS, p. 3, p. 4).

Echter, hierover kan het CGVS enkel vaststellen dat bovenvermelde problemen niet van die aard zijn dat er sprake is van een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève. Vooreerst dient opgemerkt dat met betrekking tot uw financiële situatie dient vastgesteld dat uw echtgenoot sinds jullie huwelijk in 1998 er klaarblijkelijk al die jaren in slaagde in het levensonderhoud van uw gezin te voorzien door naast landbouw aanvullend inkomsten te genereren uit de verkoop van kledij in winterperiodes (CGVS, p. 3). Aldus, blijkt dat uw financiële situatie niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven in India, noch dat u India om dringende redenen zou hebben moeten verlaten. Immers, uzelf verliet pas in augustus 2013 India (CGVS, p. 2). Bovendien moet worden vastgesteld dat u erin slaagde om 1.100.000 roepies (omgerekend ongeveer 12.900 euro) te betalen voor uw reis naar België (DVZ verklaring 35)

Voor wat betreft het studiegeld dat u in de toekomst moet betalen bij verdere studies van uw kinderen aan een Indische onderwijsinstelling voor hoger onderwijs dient opgemerkt dat dit probleem zich vooreerst nog niet heeft voorgedaan. Zo is uw oudste kind momenteel 13 jaar oud en gaf uzelf aan dat Tibetaanse kinderen zonder enige moeilijkheden in India middelbare studies kunnen voltooien aan Tibetaanse scholen (CGVS, p.1, p. 3-4). Hierdoor dient afgeleid dat Tibetanen in India niet worden uitgesloten van onderwijs. Daarenboven verklaarde uzelf dat de zoon van uw overleden zus en echtgenoot die met uw gezin in de Hunsu Tibetan Settlement inwoont en ondertussen meerderjarig is als leerkracht werkt in een Tibetaanse school in India (CGVS, p. 1). Hierdoor dient aangenomen dat er voor uw kinderen buiten verder studeren aan Indische onderwijsinstellingen voor hoger onderwijs nog andere mogelijkheden in India bestaan voor opleidingen en tewerkstelling.

Aldus moet worden geconcludeerd dat u onvoldoende ernstige elementen heeft aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 2).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. U legde immers dermate valse verklaringen af dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en het vermoeden ontstaat dat u wel nog in het bezit bent van uw IC. Ten eerste, dat u een dergelijke belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig geloofwaardig over (CGVS, p. 2, p. 3). Immers, de IC is een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaarde u geen nieuwe te kunnen krijgen omdat uw visum waarmee u India bent uitgereisd zou zijn verlopen waardoor uw IC niet meer geldig zou zijn. U zou hierdoor geen nieuwe IC kunnen krijgen (CGVS, p. 3). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers, u heeft geen enkele poging ondernomen u bij de Indische Ambassade in te lichten over de mogelijkheid een nieuwe IC te bekomen (CGVS, p. 4).

U verklaart dat de smokkelaar een visum voor Frankrijk voor u had bezorgd. Opmerkelijk genoeg heeft u geen idee welk soort visum het betrof (CGVS p.3). Dat u niet zou weten met wel (vals) reisdoel u volgens uw papieren naar Europa reisde, is niet geloofwaardig gezien de strenge en individuele grenscontroles op internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u, naast de vaststelling dat u uw IC niet voorlegt, ook geen enkel ander reisdocument voorlegt, aan de hand waarvan uw voorgehouden reisweg zou kunnen worden gecontroleerd.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in – en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt of kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Dat u niet zou kunnen terugkeren naar India omdat u voor uw uitreis uw RC moest inleveren, houdt geen stand. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat personen die in het buitenland hebben verbleven, hun RC bij terugkeer terug kunnen opnemen. Uw voorgelegde Green book, huwelijksakte, geboorteakte van u en uw kinderen, een woonverklaringsattest van de CTA en uw schoolattest bewijzen uw identiteit, Tibetaanse afkomst en deze van uw gezin welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indisch grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op een schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Naar luidt van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster geeft in deze niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur, noch op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing zou geschonden zijn. Evenmin wordt de schending toegelicht van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster nog aangeeft dat de formele motiveringplicht werd geschonden kan uit het verzoekschrift blijken dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.5. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij bevestigt dat de bijkomende informatie in deze update in casu, niet essentieel is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekster verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Er bestaat geen betwisting over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster D. K. L. is geboren op 8 januari 1978 te Gurupura, India en behoort tot de

Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoekster legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders of grootouders.

2.9. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij, haar ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, verzoekende partij stelde dat haar ouders de Dalai Lama zijn gevolgd na de Chinese inname van Tibet en begin jaren '60 in India zijn aangekomen (zie informatie bij het administratief dossier en CGVS-gehoor p.1-2). Aldus kan niet worden afgeleid dat verzoeksters ouders door de Chinese autoriteiten werden geregistreerd als Chinese onderdanen te meer gezien ze net vertrokken naar India om zich niet onder het Chinese bewind te vestigen en om hun trouw aan de Dalai Lama te bevestigen. Verzoeksters ouders hebben zich aldus geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij was in het bezit van een Indiase Registration Certificate (RC). Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoekster is geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China.

2.9.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate.

2.9.2. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

2.10. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten inzake haar problemen in India. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonbaar vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*". Uit deze landeninformatie en deze in het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en verzoekster zelf stelt duidelijk dat zij en haar familie geen verblijfsproblemen hadden.

2.12. De informatie toegevoegd aan het administratieve dossier bevestigt "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van uitwijzingsmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.13. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen noch kunnen beweerdelijke financiële moeilijkheden leiden tot een nood aan internationale bescherming.

2.14. Verzoekster stelt *“(b)etreffende de feiten die de aanleiding vormden voor haa(r) vertrek uit India verklaarde zij in India geen rechten te hebben. Zo was voor haar gezinsinkomen afhankelijk van de oogst uit het stuk landbouwgrond van haar echtgenoot en heeft voor haa(r) kinderen vanwege hun Tibetaanse afkomst bij verdere studies in tegenstelling tot Indische studenten het volledige studiegeld moeten betalen. Zij vreest hierdoor in de toekomst financieel niet te kunnen overleven in India (CGVS, p. 3, p. 4)”*.

Verzoekster blijft bij haar verklaring inzake de zware financiële lasten die gepaard gaan met de studies van haar kinderen. Echter blijkt dat haar stiefzoon wel studeerde en intussen goed werk heeft. Nergens kan uit haar verklaringen blijken dat haar moeilijkheden te wijten zijn aan haar herkomst of haar verblijfstatus in India. Integendeel verzoekster zegt zelf dat haar ouders grond ontvingen van de Indiase overheid toen ze begin jaren 60 in India aankwamen. Verzoeksters echtgenoot werkt ook op zijn boerderij en in de winter verkoopt hij kledij. Aldus kan blijken dat verzoekster en haar familie ook meerdere bronnen van inkomsten hadden. De vaststelling dat verzoekster zelf geen grond ontving van de Indiase overheid is geen discriminatie, laat staan een vervolging. Voorts wees de CGVS er terecht op dat verzoekster wel in staat was een dure reis naar Europa te financieren en haar kinderen intussen verder blijven studeren. Verzoekster wordt evenmin vervolgd door de Indiase overheid. Het volstaat geenszins te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag is manifest ongegrond.

2.15. Verzoekster meent anderzijds nog dat met *“betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, (...)Mijn verzoekster verklaarde dat zij met haar eigen IC heeft gereisd en dat zij deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die haar reis naar hier regelde. Deze verklaring kan overtuigen. Ten eerste, dat zij een dergelijke belangrijk document zomaar aan de smokkelaar moest afgeven, gebeurt frequent en is een vaste praktijk. Gevraagd waarom zij na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, verklaarde zij geen nieuwe te kunnen krijgen omdat haar visum waarmee zij India is uitgereisd is verlopen waardoor haar IC niet meer geldig is. Zij heeft hierdoor geen nieuwe IC kunnen krijgen (CGVS, p. 3). Deze uitleg is overtuigend. Zij verklaart dat de smokkelaar een visum voor Frankrijk voor u had bezorgd. Zij heeft geen idee welk soort visum het betrof (CGVS p.3). Dat zij niet weet met wel (vals) reisdoel zij volgens haar papieren naar Europa reisde, is geloofwaardig gezien de strenge en individuele grenscontroles op internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengenzone. Dat zij niet zou kunnen terugkeren naar India omdat zij voor haar uitreis haar RC moest inleveren, houdt stand”*.

2.15.1. Echter verzoekster laat na deze beweringen te staven. Ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India, het land van gewoonlijk verblijf, kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India” blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*.

2.15.2. In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC heeft afgegeven aan de persoon die haar visum en reis organiseerde, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoekster beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien dit haar eigen identiteitsdocument is en zij middels haar IC op legale wijze kon reizen. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster haar IC niet in haar bezit had bij de binnenkomst in België, temeer verzoekster evenmin een poging gedaan heeft om desgevallend hier in België een duplicaat IC te bekomen bij de Indiase ambassade noch andere pogingen heeft gedaan om haar IC terug te krijgen met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 19). Ten slotte verklaarde *“de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.17. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster verklaart de Tibetaanse nationaliteit te hebben maar verklaart noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit te bezitten. Verzoekster toont niet aan dat in India, het land van gewoonlijk verblijf, haar grondrechten in het gedrang zijn of dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers noch uit verzoeksters verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK